

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a douăzeci și treia după Rusalii

În această săptămână,
miercuri:

Sfântul Mare Mucenic Dimitrie - Izvorătorul de Mir

Evanghelia duminicii

Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor
(Luca VIII, 26-39)

26. Și au ajuns cu corabia în ținutul Gherghesenilor, care este în fața Galileii.
27. Și ieșind pe uscat, L-a întâmpinat un bărbat din cetate, care avea demon și care de multă vreme nu mai punea haină pe el și în casă nu mai locuia, ci prin morminte.
28. Și văzând pe Iisus, strigând, a căzut înaintea Lui și cu glas mare a zis: Ce ai cu mine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt ? Rogu-Te, nu mă chinui.
29. Căci porunca duhului necurat să iasă din om, pentru că de mulți ani îl stăpânea, și era legat în lanțuri și în obezi, păzindu-l, dar el, sfărâmând legăturile, era mânat de demon, în pustie.
30. Și l-a întrebat Iisus, zicând: Care-ți este numele ? Iar el a zis: Legiune. Căci demoni mulți intraseră în el.
31. Și-L rugau pe El să nu le poruncească să meargă în adânc.
32. Și era acolo o turmă mare de porci, care pășteau pe munte. Și L-au rugat să le îngăduie să intre în ei; și le-a îngăduit.
33. Și, ieșind demonii din om, au intrat în porci, iar turma s-a aruncat de pe țârm în lac și s-a înecat.
34. Iar păzitorii văzând ce s-a întâmplat, au fugit și au vestit în cetate și prin sate.
35. Și au ieșit să vadă ce s-a întâmplat și au venit la Iisus și au găsit pe omul din care ieșiseră demonii, îmbrăcat și întreg la minte, șezând jos, la picioarele lui Iisus; și s-au înfricoșat.
36. Și cei ce văzuseră le-au spus cum a fost izbăvit demonizatul.
37. Și L-au rugat pe El toată mulțimea din ținutul Gherghesenilor să plece de la ei, căci erau cuprinși de frică mare. Iar El, intrând în corabie, S-a înapoiat.
38. Iar bărbatul din care ieșiseră demonii îl ruga să rămână cu El. Iisus însă i-a dat drumul zicând:
39. Întoarce-te în casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu. Și a plecat, vestind în toată cetatea câte îi făcuse Iisus.

Grafică realizată de Elena Gheorghiu

Întru locașurile cele mai presus de lume, duhul tău cel fără prihană, Dimitrie mucenice înțelepte, Hristos Dumnezeu l-a primit; că tu Treimii ai fost apărător și în priveliște bărbătește ai pățimit ca un tare diamant. Și împuns fiind în coasta ta cea nesticăcioasă, întru tot cinstite, asemănându-te Celui ce S-a împus pe lemn spre mântuirea a toată lumea, ai luat lucrare de minuni, dând oamenilor tămăduiri din destul. Pentru aceasta astăzi prăznuind adormirea ta, după vrednicie slăvim pe Domnul, Cel ce te-a mărit pe tine.

Din Stihirile Sărbătorii

Sfântul Mare Mucenic Dimitrie

Sfântul Mare Mucenic Dimitrie s-a născut în cetatea Tesalonic, în a doua jumătate a secolului al III-lea. Tatăl lui era conducătorul cetății Tesalonicului și slujea în taină lui Dumnezeu, deoarece în acea perioadă creștinii erau prigoniți de împărații păgâni. Astfel, el și-a botezat în secret fiul, Dimitrie, arătându-i de mic dreapta credință și îndrumându-l către Domnul.

După moartea părinților, Sfântul Dimitrie va fi numit de către împăratul Maximilian dregător și conducător al Tesalonicului, fiindu-i apreciate înțelepciunea și vitejia în război. Numit să ucidă toți creștinii, acesta își va mărturisi credința, devenind pentru tesaloniceni un alt Apostol Pavel, aducându-i la cunoștința adevăratului Dumnezeu și deznădăcinând închinarea la idoli. Auzind împăratul Maximilian toate aceste fapte, a poruncit ca Dimitrie să fie întemnițat, dar nu ca toți ceilalți, ci într-o baie mare și veche, aproape de palatul unde stătea împăratul. Aflat în temniță, i s-a arătat îngerul lui Dumnezeu, care i-a pus pe cap o preafrumoasă cunună din Rai, zicându-i: „*Pace ție, pătimitorule al lui Hristos, Dimitrie! Îmbărbătează-te și te întărește și biruiește pe vrăjmașii tăi*”.

Dorind a-i ucide pe creștini, împăratul îi obliga să se lupte în arenă, aducând special pentru aceasta un gladiator vestit prin forța și cruzimea sa, pe nume Lie. Revoltat împotriva acestor groaznice prigoniri, Nestor, un tânăr credincios, prieten cu Dimitrie, l-a vizitat pe acesta în temniță, cerându-i binecuvântarea de a se lupta cu Lie. Sfântul a făcut semnul crucii asupra lui zicând: „*Și pe Lie vei birui și pe Hristos vei mărturisi*”, apoi tânărul a luptat în arenă și l-a învins pe Lie, trântindu-l în sulite ascuțite. Mărturisind că „*eu nu am biruit cu farmece, ci cu puterea lui Hristos, adevăratul Dumnezeu*”, împăratul a poruncit să fie ucis. Astfel s-a săvârșit Sfântul Nestor, după cuvântul Sfântului Dimitrie. Dimitrie a fost străpuns cu sulite, prima împungându-l chiar în coasta dreaptă, locul în care a fost împuns și Hristos pe cruce. Trupul lui a fost abandonat, fiind luat pe ascuns și îngropat de un creștin. Cu vremea, moaștele Sfântului Dimitrie au izvorât mir și au făcut minuni nenumărate, fiind păstrate până astăzi la Tesalonic, oraș ce stă sub ocrotirea sa. În tradiția folclorică românească, Sfântul Dimitrie este numit „Sânmedru”. Sângiorzul (23 aprilie) și Sânmedru (26 octombrie) împart anul păstoresc în două anotimpuri: vara păstorească (între Sângeorz și Sânmedru) și iarna păstorească (între Sânmedru și Sângeorz).

Georgiana Diaconescu

Sfinți Români (16)

Luna octombrie strălucește plină de culoare și belșug deasupra pamântului românesc. Belșug și culoare pentru viața noastră pamântească dar și pentru cea duhovnicească, căci în octombrie sunt cinstiți și pomeniți marii sfinți ai țării românești. Cuvioasa Parascheva în Moldova, sfinții preoți ai Transilvaniei și ocrotitorul Țării românești, **Sfântul Dimitrie cel Nou**, a cărui cinstire are loc în ziua de **27 octombrie**.

Cuviosul Părinte Dimitrie cel Nou, trăitor în secolul al XII-lea, este numit astfel spre a fi deosebit de Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir, ce a viețuit cu trupul pe acest pamânt în secolul al III-treilea și este cinstit de Biserica Ortodoxă în ziua de 26 octombrie a fiecărui an.

Sfântul Dimitrie cel Nou a trăit pe vremea împăraților Petru și Ioan Asan, în satul Basarabov, situat în apropierea orașului Ruse. S-a născut din părinți creștini vlahi, adică români, evlavioși, săraci – sărăcie fericită de Domnul în Sfânta Evanghelie. Copilăria i-a fost fără învățătură sau bucurii lumești, evlavia părinților l-a fost lumina de început iar pășunatul vitelor prima ascultare.

Satul său natal se afla lângă apa Lomului. Aici apele râului, iarba și frunzele l-au luminat împreună cu făclia stelelor și așa se face că s-a lepădat de toate cele ale lumii. S-a departat de rude, prieteni, cunoscuți și, urcând pe malul apei Lomului, a ajuns la o peșteră ce adăpostea o mănăstire. Aici s-a făcut monah.

Pentru a birui ispitele, s-a dat pe sine postului aspru, privegherii și rugăciunii de toată noaptea, faptelor bune, a ales luptele cele anevoioase trupești și duhovnicești. De nu ar fi fost așa, nu s-ar fi învrednicit a agonisi darul Sfântului Duh, în puterea căruia trupul său se păstrează până acum.

Atunci când viața sa duhovnicească ajunsese la eliberarea de balastul trupului pământesc, Domnul Dumnezeu pe care-L iubea atât, a hotărât să-l mute din cele trecătoare la cele veșnice, mai aproape de El. Cunoscându-și sfârșitul, Sfântul și-a culcat trupul între două pietre mari, chiar pe apa râului ce-i cunoscuse toată viața pământească. Sufletul s-a ridicat în mâna lui Dumnezeu, iar trupul cel trudit a rămas, nevătămat, multă vreme între cele două pietre.

Voia Domnului a fost ca trupul să nu ramână acolo, așa că apele râului s-au ridicat într-o furtună mare, au luat copaci, poduri, pietre dar și trupul cel neatins de trecerea timpului. Moaștele Sfântului au căzut în apa învolburată, s-au apropiat de așezările omenești, dar au rămas ascunse în prundișul râului.

Duhurile rele - o realitate de netăgăduit

Domnul Dumnezeu și-a desavârșit gândul ce-L avea pentru nevoitorul său prin glasul unei copile chinuite de duhul necurat. Îngerul Domnului I s-a arătat copilei în vis, în chipul Cuviosului și I-a spus *“eu te voi vindeca pe tine”*. Părinții și tot satul au căutat cu grijă la locul arătat copilei în vis, au găsit sfintele lui moaște în prundiș și le-au dus cu cinste în satul Basarabov.

O altă vindecare este cea a Episcopului Ioanichie al Proilaviei, care căzuse în grea boală. Adus în biserica Sfântului și așezat în așternutul lui, pe jos, după slujirea Sfintei Liturghii s-a sculat și, pe picioarele lui, lăuda pe Dumnezeu, pe Sfântul Dimitrie și le mulțumea.

Se spune că Sfântul a vrut să rămână o vreme în satul său, căci domnul Țării Românești a dorit să aducă sfintele moaște de la început în țară. Dar moaștele s-au oprit la ieșirea din satul Ruse. Lăsat carul liber, acesta s-a întors în Basarabov, iar trimișii domnești s-au întors și au povestit minunea.

De-a lungul timpului s-au înregistrat mai multe încercări ca moaștele Sfântului Dimitrie să fie despărțite. Spre exemplu două femei, surori din Cernavodă s-au sfătuit să ia, pentru biserica ce o făcuseră, o particică. Caii ce trebuiau să le ducă acasă cu particica nu s-au putut mișca până când femeile nu au pus la loc ceea ce luaseră.

Abia în timpul războiului ruso – turc desfășurat între 1769 și 1774, generalul rus Saltikov a luat sfintele moaște și le-a trecut în Muntenia cu gândul să le ia în Rusia. Hagi Dimitrie un drept-credincios creștin, a grăit însă cu atâta convingere spre generalul rus încât acesta s-a înduplecat și le-a dăruit Țării Românești. Așa se face că în zilele prea sfințitului Mitropolit Grigorie moaștele sfântului au fost așezate cu cinste și mare evlavie din partea tuturor credincioșilor în biserica Sfintei Mitropolii, de unde veghează asupra tuturor românilor din racla sa cea sfântă.

Sărbătoarea Sfântului Cuvios Dimitrie Basarabov, este un moment de prăznuire și bucurie deosebită pentru Catedrala patriarhală din București. În fiecare an, sute de mii de credincioși din București, din împrejurimi, dar și din întreaga țară își îndreaptă pașii spre Dealul Patriarhiei pentru a se ruga și a-și pleca genunchii la racla cu moaștele Sfântului, proclamat în timpul Mitropolitului Filaret al II-lea, patron și ocrotitor al capitalei României.

Să-I mulțumim Domnului nostru Iisus Hristos pentru minunații sfinți dăruți pământului și neamului nostru, cinstindu-i și rugându-ne să ne ajute să-i urmăm prin pocăință, dragoste și credință.

Irina Gheorghiu

Se constată adesea în rândul creștinilor, două atitudini extreme eronate privind existența celui rău în viața noastră: pe de o parte se află cei care, acceptând existența acestuia, refuză a lupta și a se feri de ispite, iar pe de altă parte, cei care neagă existența celui rău și consideră că patimile ar ține de firesc, de normalitate. Trebuie însă a ne apăra de duhurile necurate, netăgăduind existența lor, pentru că altfel, tăgăduim și o mare parte din adevărul Evangheliei. Negăm că diavolul L-a ispitit pe Hristos, că Hristos a izgonit duhurile rele din oameni, precum și faptul că El a sfârșit stăpânirea demonilor asupra oamenilor prin Jertfa de pe Cruce

Hristos, care nu avea nevoie să Se mântuiască pe Sine, a mântuit lumea veche tocmai prin confruntarea cu duhurile necurate în timpul existenței Sale pământene. Un asemenea moment relevant îl reprezintă ispitirea din pustie, petrecut după Botezul în apa Iordanului, tocmai când Iisus, prin post și rugăciune, se afla în stare desăvârșită. Precum va spune chiar El mai târziu: *o casă curățită și împodobită este invadată de mai mulți diavoli decât mai înainte* (cf. Luca 11, 26).

Confruntarea dintre Iisus și demon nu se va desfășura la nivelul simțurilor, ci reprezintă un dialog care se va petrece în trei etape, Hristos transferând de fiecare dată discuția pe alt plan, spiritual, unde cel rău neavând acces este învins. Astfel, Iisus refuză pentru început să prefacă piatra în pâine, spunând. *„Scris este că nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu”* (Luca 4, 4). A doua oară, urcați pe munte, demonul îi oferă lui Iisus stăpânirea acestei lumi, dacă i se va închina lui, dar Acesta îi replică ferm: *„Mergi înapoia Mea, satano, căci scris este: «Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui Unuia să-I slujești»”* (Luca 4, 8). În cele din urmă, urcați pe acoperișul Templului, satana pune la îndoială divinitatea lui Iisus, zicând: *„Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te de aici jos; căci scris este: «Că îngerilor Săi va porunci, pentru Tine, ca să Te păzească»; și Te vor ridica pe mâini ca nu cumva să lovești de piatră piciorul Tău”*. Dar răspunzând Hristos, îl alungă pe demon: *„Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeul tău”* (Luca 4, 12). Iată cum, Iisus refuză și pâinea pentru a-și potoli foamea trupească și stăpânirea lumii acesteia, și ajutorul îngerilor. Chiar. El transferă dialogul în domeniul Duhului, al Împărăției Cerurilor, al Fiului lui Dumnezeu, iar demonul învins se retrage.

În timpul activității Sale de propovăduire, întâlnirile cu duhul cel necurat se vor repeta, luând

înfățișarea unor îndrăciți pe care Iisus îi vindecă: tămăduirea celor doi demonizați din ținutul Gadariei, vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor. Duhurile rele fug de Hristos, pe care Îl recunosc (*Ce ai Tu cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu ? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești ?*), așa cum de multe ori oamenii nu-L recunosc și fug pentru că îi cunosc puterea. Hristos îi ceartă și alungă cu o poruncă („*Ieși duh necurat din omul acesta*” – Marcu 5, 8), iar ei se refugiază în morminte părăsite, în pustii, în animale (turma de porci), în mlaștini. Iată cum prezența lui Iisus, iar pentru noi, chemarea Numelui lui Iisus, este suficient de puternică să alunge demonii, chiar când sunt „legiune”.

Sfânta Cruce – semnul biruinței prin pătimirea din dragoste, împreună cu apa sfințită care purifică – simbolizând curăția duhovnicească și trupească, împărtășirea cu Sfintele Taine prin care ne unim cu Hristos, reprezintă pentru fiecare dintre noi tot atâtea arme de a birui forțele răului.

Vasilica Onofrei

Din Tâlcuirea Evangheliei

- Arhim. Teofil Părăian:

„Ce este aceea „mântuire”, iubiți credincioși ? Este scăpare de ceva rău. De ce fel de rău ? De păcat, de răutățile de tot felul, căci păcatele sunt o răutate a sufletului. Omul care are răutate în suflet, acela nu-i mântuit. Mântuit este numai atunci când scapă de răutate...”

Învățătura cea duhovnicească de aici este aceea că răutatea în sufletul omului o aduce diavolul. Cu trecerea vremii, omul se întărește în răutate și scapă de răutate numai prin puterea credinței în Dumnezeu. În măsura în care crede în Dumnezeu și în măsura în care se întemeiază mai mult pe Dumnezeu decât pe pornirile sale. Când este omul în nepătare, atunci scapă de răutate, pentru că îi este rușine de răutate și cui nu-i este rușine de răutate, nu scapă de răutate, și diavolul îl stăpânește.

Aceasta este învățătura Părinților bisericești și a Sfintei noastre Biserici. Deci, să ne fie rușine de răutate, de tot ce lucrează diavolul în noi. Am spus că diavolul, de obicei, începe cu ceva subțire. Mai întâi te face să nu fii cu luare aminte, să ți se pară că nu-i cine știe ce dacă zici un cuvânt nepotrivit, și după ce l-ai zis îți mai aduci alt gând dinainte și iarăși te face să fii cu neluare aminte, că nici aceasta nu-i cine știe ce și te întărește cu vremea în lucruri potrivnice lui Dumnezeu. Iar dacă ești cu luare aminte de la început, cu voioșie, poți să scoți gândurile cele mici, de nu mai vin lucrurile cele mari și întărite. Cu un gând bun poți să înlături din suflet un gând rău și-i așa de ușor ca și când ai stinge o scânteie mică, iar dacă lași ca scânteia să facă foc mare, apoi cu greu îl mai poți stinge și poate că trebuie să vină și alții să-ți ajute ca să poți stinge focul cel mare.

Diavolul este înfățișat în învățăturile părinților ca o furnică leneșă, pentru că întâi vine către sufletul omului ca o furnică, ca ceva neînsemnat, apoi, dacă îl lași să-și facă ale lui în suflet, cu vremea se face ca un rău și nu mai poți să-l scoți din suflet. Deci, diavolul ia cuvântul din sufletul omului, ca nu cumva crezând, omul să se mântuiască, pentru că el știe că la temelia vieții duhovnicești este credința în Dumnezeu. Și cine n-are credință în Dumnezeu, duce o viață la întâmplare. Dar cel care are grijă și credință în Dumnezeu, acela merge pe calea mântuirii, scapă de orice fel de răutate, pentru că nu vrea ca în sufletul său să se întemeieze răutatea și se întărește în bunătate. Când a fost dus la Domnul Hristos un tânăr stăpânit de un duh rău, de către tatăl său, tatăl l-a rugat pe Domnul Hristos să-l ajute, iar Domnul Hristos i-a spus: „*De poți crede, toate sunt cu putință pentru cel credincios*”. Iată că temelia vieții celei bune este credința. Poți crede, ai pe Dumnezeu în ajutor, toate sunt cu putință, și cine are pe Dumnezeu în ajutor scapă de orice fel de răutate. Cine n-are însă pe Dumnezeu în ajutor, acela este lăsat de Dumnezeu să se întărească în răutate, și răutatea „*pe cel rău îl ucide*”, cum zice Psalmistul: „*Pe cel rău, răutatea îl ucide și-l chinuie*”. Nu-i nimeni mai chinuit decât omul rău, omul nemulțumit. Nouă trebuie să ne fie milă de astfel de oameni, să ne pară rău că sunt în răutate, să ne rugăm pentru ei.”

- Sfântul Ioan Iacob Românul (Hozevitul):

„... Citiți cu băgare de seamă la Psaltire și veți vedea cât de întărit este împăratul David cu nădejdea mântuirii. El nu era nici botezat și nici bucuria Învierii Domnului n-a cunoscut-o arătată, ci numai în chip tainic, dar nădejdea mântuirii răsună în toți psalmii lui.

...Obiceiul vrăjmașului este să aducă în inimă frica cea dobitocească și turburare, ca prin asta să arunce pe om în deznădejde. Dar tu, frate creștine, chiar dacă L-ai vedea pe Însuși Domnul că își întoarce fața Sa de la tine și nu te mai socotește între oile Sale, tu nici atunci să nu te împutinezi, ci roagă-te cu stăruință de El, precum se ruga și văduva cea necăjită către judecătorul nedreptății, cum spune la Sfânta Evanghelie și nu vei rămâne rușinat. Strigă cu îndrăzneală la gândurile cele otrăvite, cum striga Proorocul David, zicând: *Domnul este luminarea mea și mântuitorul meu, de cine mă voi teme ? și apoi zi: Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperământul meu este Duhul Sfânt !*”

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax 211 273, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Preot II Viorel Mihalache
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.